

нѣколко часа на день, явявамъ се всѣкидневно при градината, даже дваждъ или триждъ прѣзъ недѣлята ходж до езерото!

Но немилостивий пищовъ се пълни и се готви още единъ пжтъ... Тогасъ, като се виждамъ въ чудо, и за да прѣдварж гърмежа му, азъ схитрювамъ и попитвамъ носителя му:

— „А ти, Даляковъ, кждѣ се дѣвашъ?“

— „Азъ съмъ постоянно тука, у Панаха...“

— „А ходишъ ли къмъ езерото?“

— „Много рѣдко...Какво ще му видж? Гжскитѣ?

Малко ли ги виждамъ тука?“

О духовитѣ е Даляковъ!

— „А изъ кои улици ходишъ?“

— „Какво ще ти ходя изъ улицитѣ?“ отговоря Даляковъ... „Азъ сѣ се питамъ кждѣ се губишъ... не те виждамъ.“ И Даляковъ се озърта.

Азъ едвамъ сдържамъ негодованието си противъ Далякова, който си въобразява, че азъ знамъ тавла, пушж тютюнъ и обичамъ Настратинъ ходжови остроумия въ тона на Бойка Нешовъ, и искамъ да го пристисна до стѣната и да му кажъ:

„Даляковъ, освѣнъ Панаховото кафене, на тоя свѣтъ сжществува и българската столица, и софийско поле, и Витоша, и небето и петътѣ части на свѣта! Но пушакътъ на Панаховото кафене ти примрѣжва очитѣ и ти не видишъ ни тѣхъ, ни приятелитѣ си... Моля кажи ми тука, да знамъ веднажъ за всегда: кой часъ и дѣка — въ канцелярията ли или у Панаха—да дохождамъ всѣки день да правж *acte de présence* прѣдъ тебе, само и само да ме не мислишъ за *губящия се* човѣкъ и да ми го не казвашъ, колчимъ, при всѣка наша срѣща, азъ ти наумж за сжществованието си!“